

Phần 7

Nghe Khánh Vân nói, Phúc Hiền giãy nảy:

- Cô ta là ai mà dám cả gan như thế?

Khánh Vân bảo:

- Là nhân viên mới vào.

- Là nhân viên mới mà dám lộng hành vậy sao?

Khánh Vân biết nắm điểm yếu của Phúc Hiền là nóng nảy và xốc nổi nên nói khích:

- Còn một chuyện nữa, ta mà nói ra sợ mi sẽ chịu không nổi!

Phúc Hiền sốt ruột:

- Thì mi cứ nói đại ra xem nào?

Khánh Vân làm ra vẻ do dự:

- Nhưng liệu mi có tin ta không?

- Hừ, chưa nói thì biết gì mà tin hay không?

Khánh Vân nói luôn:

Dường như Trường Vũ của mi có quan hệ rất thân thiết với cô ta nữa đó.

Tròn mắt nhìn bạn, Phúc Hiền hỏi lại:

- Sao mà lại nhắc đến Trường Vũ. Anh ấy là bạn của cô ta ư?

- Ta thấy họ rất thân thiết nữa là đằng khác.

Phúc Hiền nghi ngờ:

- Mi có nhầm lẫn không đó. Trường Vũ xưa nay vẫn tốt với ta.

Bật cười Khánh Vân cố tình nói:

Trong cái tốt ấy thế nào cũng ẩn chứa một điều xấu mà chưa lộ ra mà thôi lại ta tại mu nói là Trường Vũ có thể phản bội Trung tình cảm khó nói trước được chuyện gì lắm. Mi cũng đừng nên tin tưởng tuyệt đối vào anh ta lắm.

Phúc Hiền bắt đầu hoang mang:

- Này, mi nói gì ta không hiểu gì cả. Lúc thì mi bảo anh hai quen với cô thư ký riêng. Lúc thì mi bảo cô ta quyến rũ Trường Vũ. Thật ra chuyện này là sao?

- Có như vậy mà mi cũng không hiểu sao? Cô ta là một con hồ ly tinh đấy.

Phúc Hiền nghi ngờ.

- Vậy còn mi ở đó sao chẳng chịu lên tiếng ngăn anh hai ta lại.

- Ngăn mà được à! Ta lên tiếng là anh nạt ngang thôi.

- Chuyện này nhất định ta sẽ nói lại với mẹ của ta.

Nghe hả dạ trong lòng, Khánh Vân nói thêm:

- Khi nào giám đốc về mi thưa chuyện cho người giải quyết.

- Nhất định là như vậy rồi.

Khánh Vân do dự.

- Vậy còn chuyện cô ta đi dự họp với anh ấy.

- Phúc Hiền mím môi?

- Ý mi muốn nói là không có cô ta thì mi được đi với anh hai hả?

- Ừ!

- Thế thì mi khó phải đi. Như vậy không tốt hơn sao?

- Khánh Vân như muốn giận bạn vì cô ta không hiểu ý mình:

- Nhỏ này không chịu hiểu gì hết. Ta chỉ sợ cô ta giành mất trái tim Phúc An với ta thôi.

- Sao mà được chứ?

- Ai biết điều gì sẽ xảy ra sau chuyện đi này. Hiểu ý bạn nên. Phúc Hiền gạt gù ra hiểu rồi, mi đừng có lo. Chu môi, Khánh Vân nói trong giận dữ:

Chuyện vậy mi bảo ta đừng có giận sao được.

- Nêu giận mi giải quyết được vấn đề thì nên giận đi.

Không thể để Phúc Hiền giận mình được, nên Khánh Vân chỉ còn cách là cầu hòa với cô ta.

- Thôi được, mọi chuyện ta sẽ nghe theo mi đó.
- Vậy thì tốt rồi.
- Tốt là tốt làm sao chứ?
- Là mi đã hiểu ra lý lẽ rồi còn gì.

Khánh Vân chợt hỏi:

Này khi nào mi mới đến công ty để gặp con nhỏ đó.

Phúc Hiền lại nói:

- Ta nghe nói con nhỏ đó đẹp lắm hả?
- Vừa đủ để mấy anh chàng mê mết vì nó rồi Phúc Hiền mỉm cười:

Nghe mi nói vậy ta càng thêm nôn nóng muốn gặp cô ta ngay bây giờ.

Khánh Vân hỏi thúc:

- Nếu có thể đầu giờ chiều này mi sẽ gặp thôi.
- Ừ, ta sẽ đến!

Khánh Vân đi khỏi thì Phúc An cũng vừa bước. Em vừa nói chuyện với ai mà lâu thế?

- Khánh Vân!

Phúc An ngạc nhiên:

- Cô ấy đến đây làm gì?
- Anh quên là em với nó chơi rất thân à?

Phúc An gật gù:

- Thì anh nhớ. Nhưng mà mấy lúc gần đây cô ấy thường xuyên xuất hiện ở nhà mình.

Phúc Hiền nhìn anh:

- Anh sao vậy? Mẹ mình đã chọn Khánh Vân rồi mà.

Phúc An ngồi xuống ghế:

- Em quên là anh không chấp nhận rồi sao?
- Anh không muốn mẹ mình phải ,ngã bệnh vì anh chứ?

Phúc An thở dài:

- Sao em chẳng chịu hiểu ra chứ, khánh Vân không hiền như em và mẹ hiểu đâu.

Phúc Hiền hỏi vặn vẹo:

- Vậy chứ cô thư ký riêng của anh là tốt sao?

Phúc An nhìn em như cầu khẩn:

- Em đừng xen vào công việc của công ty được không?
- Nó đâu phải là của riêng ai. Em cũng phải có trách nhiệm nữa kia mà.
- Sợ cô đến công ty gặp Mây Hồng rồi mọi việc sẽ ra sao?

Nhưng nếu lên tiếng ngăn thì cũng không được Phúc An đứng lên:

- Thôi anh đi làm đây.

Một lát sau cô làm việc buổi chiều cũng đến. Mọi người chăm chú vào công việc của mình.

Phúc Hiền xuất hiện, cô ngang nhiên bước vào phòng làm việc của anh mình. Thấy phòng trống không, cô ngạc nhiên hỏi:

- Công nhân hôm nay nghỉ làm sao anh?

Ngẩng đầu lên nhìn em, Phúc An đáp gọn:

- Họ đang bận!
- Bận gì cơ?

Thấy khó chịu về thái độ của em gái Phúc An hỏi lại:

- Hôm nay em đến đây để kiểm tra anh đó à?

Chu môi, Phúc Hiền phụng phịu:

- Anh hai, em chỉ muốn đến xem cô thư ký mới của anh thôi mà.

Phúc An xoa tay:

- Em đến không đúng lúc rồi. Hôm nay cô ấy xin nghỉ buổi chiều.

Phúc Hiền bắt bẻ.

- Làm việc mà xin nghỉ hoài như vậy liệu có được không anh?

Người ta bị bệnh, nghỉ là hợp lý thôi.

- Vậy Khánh Vân có được ưu tiên đó hay không?

- Dĩ nhiên là được rồi. Ai cũng thế thôi mà:

Phúc Hiền lại hỏi:

- Vậy tại sao? Khánh Vân không được anh duyệt cho đi dự họp mà để cho cô thư ký mới của anh đi chứ?

Gấp quyển sổ lại, phúc An đứng lên, anh tựa hai tay lên cửa sổ, mắt hướng vào khoảng trống mênh mông mà nói:

- Em biết rồi sao còn hỏi anh.

- Em biết gì cơ?

- Thê dài, Phúc An bảo:

Khánh Vân hoàn toàn không biết một chút gì về nghiệp vụ cả, bảo cô ta đi học thì diện đủ thứ lý do cả được họp này rất là quan trọng em có hiểu không?

Phúc Hiền vẫn chưa tin lời của anh nên hỏi:

- Liệu cô ấy có làm cho anh hài lòng không?

- Có chú!

- Bằng chứng đâu?

Bằng chứng là anh thấy được qua việc thử tay nghề và qua mấy tuần làm việc.

- Anh có chủ quan không đó: Phúc An nhìn em gái:

- Sinh mạng của công ty anh đâu thể đem ra làm trò đùa được.

Xưa nay vốn cô rất tin tưởng vào tài năng của anh mình. Vì được cưng chiều quá mức và bị Khánh Vân dùng đường mật rót vào tai cô những lời lừa dối mà cô nào có hay. Phúc Hiền cứ cho rằng mình là quan trọng nhất nên nói:

Anh thật là không thiên vị đó chú.

- Điều này em có thể hiểu hơn anh kia mà.

Chính em đưa Khánh Vân vào công ty, khi cô ta chẳng biết một tí gì là chuyên môn cả. Phúc Hiền lên tiếng bên vực bạn mình:

- Chính mẹ cũng đồng ý.

- Đó là do mẹ chiều êm quá mức đó thôi. Nó có gì không tốt chứ. Em thấy nó rất nhiệt tình cơ.

- Nhiệt tình cộng đất nát thành kẻ phá hoại đó, em có biết không?

Xua tay, Phúc Hiền chẳng thêm hiểu lý lẽ gì cả. Cô nói to:

- Em không biết. Em sẽ chẳng để bất cứ ai có thể xen vào tình cảm giữa anh và Khánh Vân đâu.

Phúc An lắc đầu:

- Em thật hết chỗ nói. Em thừa biết anh không thích Khánh Vân vậy mà em cố gượng ép.

- Nó hiền lành trung thực như vậy, anh còn đòi hỏi gì nữa chứ?

Phúc Hiền cũng giận dữ:

- Em vì muốn tốt cho anh mà thôi.

- Em nên lo cho em thì hơn. Nên xem lại cứ chỉ, tính tình của mình kia. Anh thấy Trường Vũ không mấy thích em đâu.

- Anh biết Trường Vũ ư?

- Mới đây thôi!

Phúc Hiền nhìn anh không chớp mắt:

- Anh biết anh ấy trong hoàn cảnh nào?

- Dự tiệc cùng bạn bè!

- Dự tiệc ư? Sao anh. ấy không rủ em cùng đi?

Hắt mặt, Phúc An khuyên:

- Nếu vậy thì em nên tự hỏi mình xem sao?
- Em có gì không tốt chứ?
- Có hay không thì tự mình chắt vấn mình đi.

Phúc Hiền phụng phịu:

- Xem ra anh chỉ biết bênh vực cho người ngoài rồi.
- Anh nói bằng lẽ phải mà thôi.
- Anh...
- Thôi anh bận lắm. Tối về chúng ta sẽ tranh luận tiếp.
- Em muốn gặp cô ta? Phúc An đích thân đưa em ra cổng:
- Còn nhiều cơ hội mà!
- Vâng! Em sẽ đến lần sau.

Ngay cả với Phúc An cũng không ngờ tài ăn nói của Mây Hồng đã khiến cho cả hội đồng phải lắng nghe. Cô nói tiếng Anh rất thành thạo lưu loát. Khiến cho một giám đốc Đài Loan phải trở mắt ngạc nhiên thốt lên:

- Ôi, một cô gái xinh đẹp tài hoa! Ăn nói thật là có duyên!

Một doanh nghiệp trẻ ngồi cạnh Phúc An kể tai anh nói nhỏ:

- Đây, anh tìm đâu ra một cô gái vừa có tài, vừa duyên dáng một cách lạ lùng. Phúc An nói một cách khiêm tốn:

- Anh có quá khen không?

Tôi nhìn không lầm, thì đây là một cặp xứng đôi.

Phúc An bất chợt nhìn Mây Hồng. Anh mỉm cười gật đầu:

- Tất đây chứ.

- Anh ta bắt tay Phúc An:

- Anh thật là giỏi đấy.

Hai người nói chuyện Mây Hồng đã nghe. Nhưng cô vờ như không thấy và cũng không nghe. Phúc An vui nhất là các hợp đồng được ký kết thuận lợi. Khi bước ra ngoài. Hai người đi song đôi. Phúc An nói với Mây Hồng:

- Thú thật, lúc mới bước vào hội trường nhìn mấy ông đầu hói, trán trọt đầy thông minh và quyền thế là tôi gờm lắm rồi.

Mây Hồng nói một cách hờn nhiên:

- Tôi cũng thế, tôi chỉ sợ làm anh thất vọng mà thôi.

- Nhưng bây giờ mọi việc đã tất đẹp rồi.

Mây Hồng nói một cách khiêm tốn:

- Đó là do sự may mắn của anh mà thôi. Phúc An nhìn cô:

- Tôi nghĩ phần lớn do ảnh hưởng bởi sự thông minh của cơ mà có.

- Anh hơi đề cao tôi quá rồi đó. Coi chừng anh thất vọng đó.

Phúc An cười cười:

- Do cô khiêm tốn quá đó thôi.

Mây Hồng mỉm cười không nói gì. Phúc An đề nghị:

- Chúng ta tìm quán để dùng bữa nhé!

Mây Hồng rùng vai:

- Tôi không thấy đói. Anh có thể ăn một mình chứ.

Phúc An lắc đầu. Anh nói một câu ân cần:

- Cô ăn với anh cho vui. Ăn một mình buồn lắm.

- Tôi chưa đói thật mà.

Phúc An năn nỉ:

- Anh không ăn nếu như Mây Hồng không chịu ăn.

- Kỳ vậy.

Phúc An nói một cách thân ái:

- Chắc cô đâu nữa để aun phải ăn một mình đâu phải không?

Mây Hồng nói đùa:

- Ăn mà cũng bị khủng bố thế này sao.

Phúc An đưa cô vào một quán cơm cạnh bờ sông, gió thổi làm cho con người thoải mái dễ chịu. Thế là Mây Hồng đành phải ngồi xuống ăn với anh:

- Cô thấy món ăn ở đây thế nào!

Mây Hồng mím môi:

- Làm sao biết được.

- Sao thế?

- Bị khủng bố mà.

Phúc An phì cười, anh không ngờ Mây Hồng cũng thích nói chơi như vậy:

- Vậy à?

- Thường thức món ăn khi nào có cảm giác đói bụng và thèm ăn cơ.

- Cô nói cũng phải. Mà này...

- Gì cơ?

- Thường khi Mây Hồng có thích đi chơi đây đó không?

Mây Hồng hơi ngẩng đầu lên. Nghiêng nghiêng nhìn anh:

- Đi chơi là thú vui của mọi người. Tôi nghĩ là ai cũng thích rồi.

- Vậy là cô cũng thích.

- Đúng vậy.

Bỗng nhiên Phúc An nói:

Hay là mình đi thả diều nữa nhé.

- Trợn mắt, Mây Hồng hỏi lại.

- Cái gì thả diều ư?

- Đúng vậy.

- Nhắc lại chuyện cũ. Anh có ý gì đây?

Phúc An sợ cô hiểu lầm nên vội nói:

- Đừng hiểu lầm nghe. Anh cứ tưởng là Mây Hồng thích thả điều thôi mà.

Thích thì thích. Nhưng mỗi khi nhớ tới nó thì tôi cảm thấy không được vui.

Phúc An trở sang chuyện khác, anh chỉ muốn làm cho Mây Hồng vui mà thôi.

- Chúng ta đi nghe nhạc nhé.

Mây Hồng nhăn mặt:

- Tôi chẳng thích tí nào cả. Anh có thể đi một mình mà.

Phúc An từ chối:

- Đi nghe nhạc một mình thì làm sao mà có hứng thú.

Mây Hồng lý sự:

Nghe nhạc cần tập trung đi nhiều người nói chuyện khó thưởng thức lắm.

Đành chịu. Phúc An hỏi:

- Thế Mây Hồng thích gì nè?

- Tôi hả? Tôi chỉ thích về phòng trọ đánh một giấc là ngon nhất.

- Cô thiếu ngủ vậy sao?

Nhìn anh, Mây Hồng chu môi:

- Cần phải hỏi nữa sao? Anh giao cho tôi một đồng tài liệu cao hơn núi bảo tôi nghiên cứu kia mà.

Phúc An cười phì:

- Gì nhiều dữ thế?

- Tôi phải thức để mà nuốt cho kỳ hết vào đầu đó mà.

Phúc An vẫn để nụ cười trên môi. Nụ cười của anh mới đẹp làm sao?

- À thì ra là như vậy. Thôi được anh sẽ đưa cô về phòng để mà cô ngủ nhé.

Mây Hồng từ chối:

- Không cần như vậy đâu. Tôi có thể về một mình được rồi.
- Như vậy làm sao được chứ ở nơi này mình đâu có biết tình hình an ninh như thế nào.

Mây Hồng vẫn bướng:

- Dù có gì thì họ cũng không dám nuốt chửng tôi vào bụng đâu.
- Câu nói của cô làm Phúc An bật cười:
- Cô thật là...
- Ngang bướng, liều lĩnh chứ gì?
- Cô biết mình là như vậy à!
- Anh...

Phúc An xoa tay:

- Đừng giận, chỉ đùa thôi mà.

Nhưng Mây Hồng ngoảnh mặt đi nơi khác. Cô cắn nhằn:

Không ngờ anh lại trả ơn của tôi như vậy. Phúc An năn nỉ:

Đừng giận như vậy mà Mây Hồng. Anh chỉ đùa cho vui thôi mà.

Mây Hồng không nói không rằng dùng dùng bỏ đi một nước. Phúc An đi theo mà cũng không kịp.

- Đi đâu mà nhanh vậy cô bé?

Mây Hồng nhìn tên chặn ngang đường mình?

Xem anh ta không một chút gì là lương thiện. Nhưng cô lòng dạ lòng không lộ chút gì là sợ, cô hất mặt hỏi:

- Anh muốn gì hả?
- Anh ta cười khanh khách:
- Em hỏi anh muốn gì hả? Anh muốn vui vẻ cùng em đó mà.

Trợn mắt nhìn anh ta, Mây Hồng quát lớn:

- Anh im đi. Đừng có hòng. Anh ta chẳng những không chịu đứng im mà cứ bước dần đến bên cô hơn:

Đừng giận em ạ, em càng giận càng thấy dễ thương hơn.

Trùng mắt nhìn anh ta Mây Hồng gắt lên:

- Hãy tránh đường cho tôi đi!

- Anh không tránh, anh muốn ôm em thôi mà!

Bặm môi, Mây Hồng định vung tay đâm vào mặt anh ta. Nhưng anh ta nhanh hơn chụp lấy cánh tay của cô.

Mây Hồng vụt chạy, cô trượt chân vấp té. Được Phúc An kịp thời ôm trọn cô vào vòng tay của anh. Tên kia ù té chạy đi. Qua giây phút sợ hãi thấy mình nằm gọn trong vòng tay của anh. Mây Hồng đẩy anh ra và gắt lên:

- Anh thật là đồ tồi!

- Gì cơ? Sáo cô máng tôi. Đưa hai tay ôm ngực mình, Mây Hồng nói như sắp khóc:

- Anh lợi dụng vậy sao?

Phúc An xuôi tay:

- Cô nói vậy là oan cho tôi rồi còn gì? Làm ơn mắc oán vậy sao?

Mây Hồng đưa tay quệt nước mắt, cô vẫn còn giận:

- Dù gì thì anh cũng đâu có cần phải ôm tôi như vậy.

- Tôi xin lỗi!

Mặc dù Mây Hồng có cử chỉ quá đáng với anh thật. Nhưng phản kháng của cô như vậy cũng không có gì là quá đáng nên Phúc An cũng không hề để tâm làm gì?

- Cô có thấy an ninh ở đây hắt ớn hay không? Mây Hồng cũng chợt nhận ra mình hơi quá đáng. Nếu lúc này nếu không có anh thì mình phải làm sao?

Cô rụt rè nói:

- Tôi xin lỗi! Tôi...tôi sai rồi.

Phúc An xua tay, anh nói một cách nghiêm túc:

- Cái tên ấy thật đáng chết. Nhưng mà nơi đây là thổ Địa của họ, mình không thể làm gì được. Mây Hồng cảm thấy sợ thật sự cô như vẫn còn lo sợ, nên lời nói run rẩy:

- Thành thật cảm ơn anh!

Trong lúc này cô thật dễ thương hiền lành trông mà tội nghiệp:

- Thôi chúng ta về!

Mây Hồng nhớ lại lúc mình nằm gọn trong vòng tay anh, cô xấu hổ mặt đỏ bừng.

Còn Phúc An thì cảm thấy lâng lâng. Anh có một cảm giác thật kỳ lạ. Dường như anh đã quen thân với cô từ lâu lắm rồi.

Khánh Vân tức muốn điên lên khi biết tình cảm giữa hai người càng thêm thân thiết. Kiều Tiên lại khích bác thêm:

- Mi có thấy một tuần công tác về Mây Hồng vui vẻ hẳn ra không?

- Nhỏ này chỉ biết ăn uống mà thôi. Nghe nói ăn là mắt sáng rõ.

Cười hì hì Kiều Tiên nói vui:

- Nghèo như tụi mình có được bữa ăn thịnh soạn là may mắn lắm rồi.

Phượng Hằng thở dài:

- Có được như thế là nhờ có Mây Hồng mà thôi.

Nghe hai cô nói qua nói lại. Khánh Vân ấm ức lắm. Cô liền bấm máy cho Phúc Hiền:

- Mi đến ngay nhé.

Kiều Tiên hỏi nhỏ:

- Cô ta gọi ai vậy?

Phẩy tay Phượng Hằng bảo:

- Mặc kệ cô ta!

Mây Hồng cảm thấy mệt mỏi, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt chải lại tóc cho tinh tảo rồi mới bước ra. Bốn mắt chạm nhau. Phúc Hiền nhận ra Mây Hồng: Cô ta hất mặt hỏi giọng trịch thượng:

- Này, ai cho phép cô vào công ty của tôi chứ? Mây Hồng lúng túng:

- Tôi.

- À, cô đến đây là để bắt đền con điều hôm nọ chứ gì. Này, cô đừng có hòng.

Mây Hồng cố giữ vẻ trầm tĩnh:

- Tôi nghĩ cô đã làm l'ôi. Tôi đến đây là để...

- Chỉ vì con điều mà cô mò đến đây để đòi thì cô thật là nhỏ mọn ích kỷ đó.

Đỏ mặt vì vô duyên vô cô bị cô ta mắng. Mây Hồng không kiềm chế được nên cũng gắt lên:

- Sao cô hồ đồ đến như vậy? Chưa hiểu gì đã kết tội người ta.

- Sao, cô dám mắng tôi là hồ đồ à?

- Đúng thế!

Phúc Hiền sấn tới, Mây Hồng cũng không có gì phải sợ. Cô hất mặt bảo:

- Cô dám làm gì tôi không?

- Tôi nói cho cô biết đây là công ty của cha tôi đó.

- Hừ, tôi biết lâu rồi.

Phúc Hiền đánh đá bảo:

- À, vậy là cô muốn lợi dụng lòng tốt của anh tôi để len lỏi vào công ty này à?

Giận đến tím cả mặt. Mây Hồng nói giọng run run:

- Cô thật là hồ đồ. Tôi đường đường chính chính được phó giám đốc tuyển vào đây cơ mà.

Mím môi, Phúc Hiền nói:

- Vậy là anh tôi hồ đồ mất rồi. Đi nhận một người không rõ lai lịch vào để phá công ty sao?

Câu chuyện giữa hai người Kiều Tiên và Phượng Hằng chứng kiến từ đầu đến cuối. Khánh Vân thì mỉm cười đắc ý. Kiều Tiên hỏi nhỏ:

Lúc này cô ta điện cho Phúc Hiền đó thôi.

- Im! Nghe họ nói tiếp kia? Mây Hồng nghe lòng bùng nổ tai. Nhưng cô cũng gượng nói:

- Đó là cô nói đó nhé! Nếu cô không muốn sự có mặt của tôi ở đây thì tôi sẽ nghỉ ngay hôm nay. Phúc Hiền bật cười?

- Cô đang dọa tôi đó à? Nhưng thật lòng tôi đến đây là để tống cổ cô ra khỏi nơi này đó.

Mây Hồng cười nhạt:

- Vậy sao? Tôi nói cho cô biết đuổi tôi đi thì dễ. Nhưng mời tôi trở lại thì khó lắm đó.

Phúc Hiền mai mỉa:

Trời đất, nhìn thấy bộ mặt của cô là tôi thấy xui xẻo rồi, cô đi là tốt, ai thèm mời cô ở lại chứ?

Mây Hồng thấy nóng rang cả mặt mày. Cô không cần nói gì thêm nữa, đi như chạy về nơi làm việc. Thấy thái độ thất thường của cô Phúc An khó hiểu:

- Cô sao vậy?

Mây Hồng cố nén xúc động, cô gằn từng tiếng:

- Bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ không còn làm ở đây nữa. Hợp đồng là do phía bên anh làm vỡ, tôi không phải bồi thường gì cả.

Mây Hồng định bước đi ra. Nhưng Phúc An đã ngăn cô lại.

- Đã xảy ra chuyện gì thì cô hãy nói đi chứ?

Lắc đầu, Mây Hồng bảo:

- Khởi cần phải lặp lại. Anh em của anh thật là ác đó. Em đánh anh xoa, tôi không chịu nổi đâu.

Phúc Hiền bước vào, cô đành giọng:

- Sao đây, còn luyến tiếc lắm hả? Thấy Phúc Hiền, Phúc An như đã hiểu ra tất cả. Anh gắt lên:

- Em có biết mình vừa hành động thế nào không?

Phúc Hiền phản ứng:

- Sao hả, anh đã bị nó mê hoặc đến thế rồi sao?

- Em câm miệng lại đi.

- Anh bênh vực cô ta, mà lớn tiếng với em vậy sao?

Phúc An nổi giận thật sự. Anh gắt lên một cách nóng vội:

- Em im ngay và rời khỏi nơi đây cho anh!

Phúc Hiền ngồi phịch xuống ghế. Cô nói một cách chắc chắn:

- Em không đi, mà ngược lại em phải ngồi xem cô ta phải ra đi một cách nhục nhã.

Mây Hồng cắn chặt răng, cô cố nhịn mà bước ra khỏi cổng công ty. Phúc An nhìn theo mà cũng chẳng biết làm gì. Anh cũng đứng lên bỏ đi.

Khánh Vân bước lại gần Phúc Hiền hơn, cô vuốt ve:

- Lúc này ta thấy mi thật là oai đó. Làm con nhỏ phải cúi đầu mà ra đi.

Phúc Hiền nhớ lại gương mặt giận dữ của anh mà ái ngại:

- Mình chưa từng thấy anh mình giận ai như vậy?

- Anh ấy rất thương mi anh giận một chút rồi thôi mà.

Phúc Hiền nhìn Khánh Vân lo lắng:

- Có thật là anh ấy chỉ giận một lúc thôi không?

Dĩ nhiên rồi. Vì anh ấy rất thương mi mà.

- Vậy sao này mi cùng phải đối xử tốt với anh mình nhé.

Gật đầu, Khánh Vân hứa hẹn:

Điều đó mi khỏi lo. Vì mình yêu anh ấy mà. Phúc Hiền tin ngay. Cô lại hỏi:

Ngày mai mi có thể đảm đương được nhiệm vụ của cô ta ở đây hay không?

Khánh Vân gật đầu:

- Tất nhiên là được rồi.

- Nhưng sao ta nghe nói cô ta rất có tài và giỏi giang trông việc làm ăn kinh doanh.

Khánh Vân xua tay:

Đó chỉ là tin đồn nhảm mà thôi. Nhất định cô ta vào đây là có ý đồ rồi.

- Mi muốn nói đến việc anh hai ta à?

- Cô ấy sẽ bắt hết hồn của Phúc An và khiến cho anh điên đảo về cô ta, tất nhiên tài sản này sẽ thuộc về cô ấy.

Nghẽ mà nổi giận. Phúc Hiền mím chặt môi:

- Ta không thể để con hồ li ấy hoành hành được.

- Mi nói rất đúng. Bằng mọi cách phải ngăn không cho Phúc An gặp cô ta nữa.

Gật đầu, Phúc Hiền trấn an:

- Chuyện này mi khỏi phải lo ta sẽ có cách. Giờ ta về đây!

Khánh Vân mim cười tiễn Phúc Hiền ra về.

Cô tin chắc phần thắng sẽ thuộc về mình.